

Sivakka

**Heinolan Ladun
tiedotuslehden
sähköinen versio,
jossa julkaistaan osa
painetun version
aineistosta.
Tästä takaisin [Ladun
pääsivulle.](#)**

Sisällysluettelo: 1/-99

- [Latulaiset !!!](#)
- [Lapinretkiä – tähtihetkiä](#)
- [Marianpäiväjuhlat ja Hiihtoviikko](#)
- [Hetassa 1998](#)
- [Menneen talven lumia ....](#)
- [Ylläksellä yötä päivää](#)
- [Vaelluksien huippu: Kilimanjaro](#)
- [Eriomainen hiihtoloma melkein Lapissa!](#)

 Kilimanjaro.JPG (10528 bytes)

Tapio Vento kävi kokemassa Korkean ilmanalan aiheuttamat "kepposet" Kilimanjarolla.

Latulaiset !!!

Yhdistyksemme jäsenmäärä on kasvanut tasaista "vauhtia" ja on ylittänyt 500 rajan. Kuulumme jo isoihin yhdistyksiin. Tervetuloa uudet jäsenet joukkoomme! Kesä alkaa sauvakävelyjen merkeissä ja jatkuu mukavasta pyöräilyillä, melontaakin tulee mukaan, samoin suunnistusta yökävelyä ja retkiä ym toimintoja. Toivottavasti kaikille löytyy joku tapahtuma, joka vastaa tavoitteita ja johon pääsee osallistumaan.

Vuoden teema on "Ulkopaikat kuntoon ja käyttöön". Meillä Heinolassa paikat ovat jo hyvässä kunnossa ja ne paranevat edelleen Reppu-Heinola projektin suunnitelmien toteuduttua. Jos mistä, niin Reppu-Heinola projektista hyödyimme me tavalliset kuntoliikkujat, koska se keskittyy juuri kuntoilu- ja retkeilyreittien

tavanomaiselle ensimmäisen päivän retkelle Kolmenvaltakunnan rajapyykille. Kilpisjärven ylitettyämme näkyi jo olevan vastaanulijoitakin. Ensin ajeli rajavartija hiljalleen moottorikelkalla, jonka perässä oli porontaljalla verhottu reki. Ihmettelimme, miksi hän vähän väliä vilkuili taakseen. Jonkin matkan päästä hiihteli vastaan kaksi rajavartioston upseeria. Edempänä lähenei muutaman miehen jono. Ja yllätys, yllätys, jonon kärjessä itse UKK. Pysähdytään puolin ja toisin, tervehditään (me melkoisesti hämmästyneinä). Vaihdetaan päällimmäiset kuulumiset. Presidentti lähettää terveisiä isännällemme, Urho Viikille. Jatketaan matkaa. Perässähiihtäjistä tunnistimme ulkonäöltä Tauno V. Mäen, silloisen metsähallituksen pääjohtajan ja Väinö Leskisen. Muut

ja paikkojen parannuksiin ja kunnostuksiin. Joillakin reiteillä suoritetaan parannustöitä talkoilla, esimerkiksi Juustopolulle tehdään märimpiin paikkoihin pitkospuita ja lisätään viitoituksia. Talkoisiin tarvitaan työn tekijöitä. Talkoopäällikkönä toimii Veikko Vesalainen puh. 7155240 minun lisäkseni. Toivon että ilmoittautuisitte Veikolle tai minulle, niin sitten, kun työt ovat ajankohtaisia kutsuisimme teidät hommiin. Työt eivät ole vaikeita, mutta uskompa, että jokaiselle osallistujalle tulee hyvä mieli työn valmistuttua. Märän viime kesän ja lumisen talven jälkeen me varmasti odotamme lämmintä ja aurinkoista kesää, – toivon sen toteutuvan.

Hyvää ja virkistävää kesää Latulaiset!

Puheenjohtaja

Lapinretkiä – tähtihetkiä

Joskus kysytään, mikä on ollut mieleenpainuvuin retkimuistoni. Onhan toki kolmekymmentä vaellusvuotta jättänyt paljonkin muistoja mieleen. On hikoiltu ja paleltu, kastuttu ja eksytty, mutta koettu myös lukemattomia huikeita huippuhetkiä. Kaksi on mielestäni kuitenkin ylitse muiden, menevät jopa eräjoulujenkin edelle. Hupaisaa on, että voisi sanoa, että niistä toinen on iso ja toinen pieni, mutta ikimuistoisia kumpikin.

Se “iso” sattui Käsivarressa: Junassa nukutun yön ja päiväisen bussimatkan jälkeen oli taas kerran majoitettu 'Viikin vinttiin'. Seuraavana aamuna varhain suoriuduttiin

seurueen jäsenet “eivät kuuluneet tuttavapiiriimme”. Seuraavasta purosta juomme Urkin maljan ja uhoamme, että tämän jälkeen “saa sataa vaikka ämmiä äkeet selässä”, meilläpä on ollut yksi hyvä retkipäivä ja erikoislaatuinen “presidentin vastaanotto”. Ei satanut, vaan Haltinvaellus tehtiin mitä loistavimman sään vallitessa.

Se “pieni” tapaus oli kesäretkellä reitillä: Hetta- Pallas- Ylläs. Eräänä iltana leirytyessämme tapasimme lähistö11ä asustelevan riekkopoikueen.

Lähilammelle laskeutuva pienlentokone hätyytti poikueen pakosalalle, mutta yksi poikanen jäi joukosta. Se otti minut keinoemokseen. Tiesinhän toki, että eksynyt eläinlapsi leimautuu melkein mihin tahansa, joka liikkuu. Olimme joskus olleet poronvasojen kanssa pääsemättömissä. Tipu piipersi perässä, kun menin lammelle tiskaamaan. Se tuli teltaan ja kompasteli mukiemme ja kattiloittemme joukossa. Jäi kuitenkin yöksi ulos haikeasti piipitellen.

Huolestutti, mitä teemme aamulla, kun on jatkettava matkaa. Iltayöllä alkoi sataa, ja poikanen siirtyi teltan päätyräystään alle hakien suojaa. Hetken mielijohteesta ojensin kämmeneni telttakangasta vasten ja toiselta puolen poikanen painautui tiiviisti käden lämpöön. Siihen nukahdimme molemmat. Aamuyöllä heräsin käsivarsi tönköksi puutuneena, kun kaukaa kuului riekkoeumon kutsuhuuto. Tipukin heräsi, vastasi, ja lähti ääntä kohti. Aamulla saatoimme helpottuneina lähteä taipaleelle. Me emme saaneet selville poikueen päälukua, sillä ne liikehtivät niin vilkkaasti, mutta emo ei laskussaan erehtynyt. Se tiesi, että yksi on joukosta poissa, ja haki lapsensa takaisin, kun tienoo oli hiljentynyt.

Kaksi kovin erilaista kohtaamista kairassa, mutta tähtihetkiä molemmat.

Sylvi

Marianpäiväjuhlat ja

Menneen talven lumia ....

Hiihtoviikko Hetassa 1998

Enontekiön saamelaiset ovat kokoontuneet kirkolle Marianpäiviksi jo 1500-luvulla kastamaan lapsensa, käymään vihillä ja nuoret ripillä. Silloin saapuivat myös kauppiaat paikalle. Viime talven Marianpäivät olivat kolmipäiväiset. Perjantaina oli avajaistanssit, lauantaina poroajo- ja suopunginheittokilpailut, saamenkielinen kirkkokonsertti yms. Sunnuntaina jatkuivat kilpailut saamenkielisen jumalanpalveluksen jälkeen. Saamelaiset olivat upeasti pukeutunutta joukkoa kirkossa ja kylällä värikkäissä puvuissaan. Oli elämys istua konsertissa ja kirkossa kuunnellen saamea, jota ei ymmärtänyt yhtään, mutta juuri sitä olin lähtenyt etsimään . . .

Hiihtopaikkana Hetta oli todella rauhallinen ja latuja oli tavalliselle hiihtäjälle riittävästi.

Iltaelämä oli myös Marianpäivän jälkeen rauhaisaa. Paikalliset asukkaat kai lepäsivät ja turistit vain yrittivät riekkuu! Paikallisia nähtävyyksiä oli joulupukin enon kylpy, siis puupalju pihalla, johon juostiin saunasta uimapuvussa lillumaa kuumaan veteen ja lunta satoi kasvoille! Olo oli autuas saunan ja kylvyn jälkeen . . . (kolme henkeä mahtui paljuun yht'aikaa). Hetassa on myös vuosittain musiikkijuhlat kevättalvella ja silloin voisi yhdistää kulttuurin ja hiihdon lomaviikolle.

Tapaamisiin Hetassa!

PIRRE

Ylläksellä yötä päivää

Omaan tahtiin nauttimaan, nyt Ylläkselle lähdetään,
kuului neuvo Rautiaisen, Latupomon liikkuvaisen.
Ladun oiva huoltoryhmä, kaikessa kai pitää yhtä,
laittoi sukset kuntoon pian, poisti niistä turhan lian.

Auto täyteen pakattiin, suremasta

Meillä on nyt ollut aivan oikea talvi paukkupakkasineen ja lunta valtavan paljon. Hiihtokansa on saanut nautiskella. Heinolassa riittää latuverkostoa jokaiselle. Ja ihmiset retkeilee myös pitkin metsiä ja järven jäitä umpihankihiihtoa/erähihtoa harrastaen.

Heinolan Ladun erähihto hiihdettiin 20.2. Meitä oli lähdössä vähän kolmatta kymmentä retkeilijää (muist.21). Osalla oli leveät metsäsuksat, mutta paljon oli aivan tavallisilla hiihtovarusteilla liikkeellä. Sää suosi; oli pikkupakkanen, tyyntä, kaikki uuden lumen peitossa.

Retkeilimme siitä lauantai päivästä suurimman osan päivää, eli olimme suksilla monen monta tuntia, kahvitelimme välillä Läpiän laavulla. Ja taas nautimme Läpiän ja Jyrängön takametsien luonnosta. Eläinten jälkiä oli paljon. Näille saloille sopii jos jonkin moista eläintä . Osa viettää talvea pesässään, osa tulee keväämmällä pesimään. Jäi mieleen pitkä nousu Läpiän järven jäältä. Sauvat upottivat. Letka jo vähän venyi siinä, mutta kannatti pinnistellä. Oikeastaan siitä alkoivat ne suuret metsät. Latu polveili kivasti kuusikossa, mäki alan, sitten vähän tasaisempia seutuja jne. Oli todella hulpean näköistä, kun kirkkaisiin hiihtoasuihin sonnustautunut joukko eteni verkkaisesti pitkänä letkana. Hiihdettiin sähkölinjaa. Kivoja loivia alamäkiä. Kurvattiin siitä Juustopolun kahvipaikan kohdalta Tamppilahdelle. Tosin ei suoraan; vaan piti laskea vähän pitkäksi. Muuten olisi ollut vaikeusastetta liian paljon. .... Jne. jne. tässä vaan joitakin otteita retkestämme.

Luulisin, että kaikille erähihtoon osallistuneille jäi tästä tapahtumasta hyvä mieli. Ainakin meidän neljän hengen porukka oli retkeen tyytyväinen. Tämä oli nyt toisen kerran järjestetty tapahtuma. Ensi talvena taas kohti uusia erähihto

lakattiin,
yössä bussi meidän kulki, silmät pimeys
sulki.
Perillä se havaittiin, nyt me tultiin
tunturiin,
vielä kerran suksiin pito, tästä loma alkaa
aito.

Viikko niitä vallattiin, tuntureita omaan
tahtiin,
mutkamäet Yllästunturin, hurmasivat
monenkin.
Toiset kulki luistellen, ladun vartta
hiihtäen,
monta lienee hiihtäjää, joille siitä nautinto
jää.

Silti kunnon perinteinen, tyyliisuunta
ladun suuntainen,
voiton siellä viedä taisi, suositella kaikille
voisi.
Eipä hätää meille tullut, liekö koskaan
edes ollut,
huoltoryhmän kivat pojat, tiesi kyllä
pidon rajat.

Vaikka käytiin Aakenukset, Kukakselle
johti sukset,
valloitukset suuret tehtiin, Riemuliiterin
musiikin tahtiin.
Sinne johti suunta monen, väärässä tuskin
lienen,
jos väitän parhaimmaksi, tanssia illan
liikuttajaksi.

Eikä ihme enää lie, avantoon jos suunta
vie,
Erkki löysi kavereita, kylmän mielen
sankareita,
Loksahtivat auki suut, kun kuskin näki
tielle muut,
eihän ollut tuolla paitaa, liekö
housujakaan mieltä taitaa.

Jälleen kesken loppui aika, valtas meidät
Lapin taika,
monen mieleen ikiajaks - jäänee, tänne
tuullaan takas.
Vaikka luonto hurmasi, monet meistä
kesytti,

seikkailuja. Jospa järjestettäisiin myös ilta
erähihto jonnekin vähän vieraammalle
alueelle. **Anita**

Vaelluksien huippu: Kilimanjaro

Vihdoinkin se toteutui. Kilimanjaron
matka. Hiljaa aina ylöspäin. Ensin
Sokosti, sitten
Haiti, Kebnekaise, Galdhöpiggen. Kun
Pohjoismaissa ei enää ylemmäs päässyt
oli mentävä kauas Afrikkaan. Kävelen ja
lopussa käsillä auttaen oli jokamiehen
vaelluskohteena lähes kuusi kilometriä
korkea vuori, Kilimanjaro, Afrikan katto.
Suomen Ladun ryhmämme (22 henkilöä)
lähti lentoon Helsingistä 26.12.98 klo
7.15. Lähtölämpötila -5 °C. Perillä
Tansaniassa oltiin illalla 21.30. Pimeässä
yössä nautimme +28 °C lämmöstä.
Hotelliyön jälkeen alkoi kolmen päivän
safariajelu, jonka aikana näimme valtavan
määrän eläimiä: leijonia, norsuja,
kirahveja, virtahepoja, apinoita. Varmaan
sata lajia afrikkalaisia asukkeja. Kamerat
kävivät eikä tullut aika pitkäksi.
Sitten pääsimme pääasiaan, eli
Kilimanjaron juurelle. Kirkkaassa
auringonpaisteessa näimme huipunkin
lumilakkeineen, johon päästäksemme oli
kiivettävä kolme ja puoli päivää. Siis
hiljaa kävelen sademetsässä noin 30
asteen lämmössä eteenpäin. Kun olimme
lampsineet noin kuusi tuntia ja nousseet
900 metriä korkeammalle, oli
ensimmäinen taival takana ja illallinen
edessä. Lähes pimeässä söimme mitä
eteen tuotiin. Tuskin kukaan tiesi mitä söi.
Ehkä niin olikin parasta. Oli kaksi
vaihtoehtoa: söit ja kiipesit tai et syönyt
etkä kiivennyt. Vähän jo jännitti,
olimmehan jo 2700 m merenpinnasta.
Aamulla taas lähdettiin jatkamaan.
Sademetsä loppui, kanervikko alkoi
(kanervat 6 m korkeita). Ensimmäinen
meistä, 25-vuotias maratoonari, sai
vatsavaivoja ja saattajan alas hotelliin.
Huono olo yhdellä, muut jatkoivat.
Seitsemän tuntia, 15 km ja 1000 metriä
korkeammalla kukaan ei enää yrittänyt

hyvän reissun takana, porukka on mahtava.

Kiitokset kaikille teille, hienot hetket loitte meille, jotka mukaan lähditte, positiivisuutta levititte.

Siellä menee nuoret sekä vanhat samaan tahtiin, varoittivat ja se me kyllä huomattiin.

Tätä runoräpellystä ei tehty mistään sodasta eikä edes Vesivehmaalta. Onpahan yhdenlainen näkemys Heinolan Ladun hiihtoviikosta Ylläksellä viikolla 13 alennusmyyntivuotena -99. Matkoja ei myyty alennuksella ja hinta/laatusuhde oli enemmän kuin plussan puolella.

Mielipiteensä julki toi. Eniten bussissa äänessä ollut. Jos joku haluaa tietää, mikä mies se olikaan, niin ei auta kuin marssia paikalle, kun muistelo-ilta reissusta järjestetään.

Risto Kalermo

Erilainen hiihtoloma melkein Lapissa!

Erilaisten yhteensattumien vuoksi en päässyt Ylläksen hiihtolomaviikolle, joten oli pakko keksiä korvaavia retkiä. Ensimmäinen oli upea Kuutamohiihto hyvässä seurassa luistavalla kelillä, mutta ilman kuutamaoa.

Toinen reissu oli Erähiihto rauhallisissa maisemissa ilma vastaanulijoita nauttien oikeasta vanhanaikaisesta ladusta. Läpiän laavulla nautittiin nuotiokahvit ja taas hyvässä seurassa.

Kolmas oli Erähiihdon uusinta auringonpaisteessa sunnuntaipäivänä. Järvenjäällä oli kuin konsanaan Riemuliiterin nurkalla.

leirissä astella ripeästi. Maltti oli jo valttia. Taas syötiin pimeässä jotain. Muutamat ottivat ennakoivasti särkypillerin, kun päässä tuntui vähän kummalta. Nukuttiin viileässä (+10 °C) ja aamulla taas eteenpäin.

Kolmas nousupäivä piti sisällään rankan raekuuron, kasvillisuuden katoamisen ja muutamien oksennukset. Kun oltiin iltapalalla klo 19.30, täytyi syödä harkiten. Sitten lepäämään ja herätys 23.00. Nyt vain juotiin otsalamput päässä, minäkin 1,5 litraa teetä. Pakattiin reppuun 2-3 litraa kuumaa teetä ja laitettiin itselle lämmintä ylle. Oltiinhan korkeudessa 4700 m ja lämpötila 0 °C. Viisi ryhmästä ei enää voinut jatkaa kun lähdimme kuutamossa kiipeämään 00.30 aikaan viimeistä korkeuskilometriä.

Nyt oli keskityttävä keuhkojen täyttämiseen, sydämen hakkaamisen kuunteluun, tasapainon säilyttämiseen ja säännölliseen juomiseen (1/2 h välein vaikka ei janottanut tippaakaan). 5200 metrin korkeudessa vielä kolme sai tarpeekseen ja apuoppaiden auttamina hoippuivat oksennellen alaspäin. Pääopas enää jäljellä ja käskyn mukaan kaikkien mentävä ryhmänä joko ylös tai alas. Käsky auttoi ja auringon jo noustua ja yli kuusi tuntia käveltyämme olimme viimein ylhäällä. Opas kätteli kaikki 13 ylös pääsyttä. Pakkasta viisi astetta ja olo rauhallisen raukea. Moni sanoi joutuneensa antamaan kaikkensa viimeisillä sadoilla askelilla. Istuttiin, levättiin ja otettiin kuvia noin puoli tuntia. Sitten lähdettiin laskeutumaan, kukin omalla tavallaan. Kellä polvet kesti, sai nauttia kevyestä alasmesta. Kellä polviin sattui, ei nautiskellut vaan tuli vain jotenkin alaspäin. 4700 metrissä kämpällä levättiin kaksi tuntia ja jatkettiin sitten 3700 metriin, jossa yövyttiin. Noin 30 tuntia, 4,5 km pystysuoraa rinnettä ylös ja alas. Arvaat että uni maittoi. Happikin riitti hyvin vaikka sitä oli sillä korkeudella vain 60% merenpinnan tason määrästä (huipulla 40%). Seuraavana

Neljäs retki hiihrettiin nautiskellen
suklaasta ja vuolaasti virtaavasta puheesta
Urheiluopistolle ja takaisin. Kahvilassa
oli pakko poiketa pakollisella kaakaolla.
Viides tapahtuma kruunasi koko
hiihtoviikon keräyksen; Kasperin kierros
reppuhiihtona, joka aloitettiin baari
Piristeestä ja päätettiin myös sinne.
Maisemat olivat melkein Lapin
Maisemien veroisia ja latu tosi
rauhallinen.
Huvittelupuoli tuli hoidettua Kumpelissa
Arja Korisevaa kuunnellen!
Näinkin voi viettää "hiihtoviikon"
pienissä pätkissä ja lähetellä postikortteja
Vierumäeltä !!!!

PIRRE

päivänä sitten vain loppumatka alas ja
todistustenjakojuhlaan.

Vielä kun kaiken päälle lennettiin
Zanzibarin saarelle neljän päivän
rantalomalle niin johan oli tarpeeksi
tapahtumia yhdelle reissulle. Kaikilla oli
hyvä mieli, sillä jokainen oli saanut tehdä
elämyksellisen matkan.

Itsellä takana yli tuhat kilometriä
kovavauhtista kestävyyskävelyä.

Palkintona onnistunut ylöspääsy
ongelmitta ja edessä uudet huiput.

Kyllä kannattaa vähäin kuntoilla.

Tapio Vento